

pealst üles mõttis ja liwast haffas puhtaks puiestama, kükus toos ride kurro wahhelt välja, mis need joobnud mehhed omma jalga-dega ride wahhele ollid ajanud, ilma, et tegi sedda olleks tahtnud tehha.

Kui suur olli Ado rõõm, aga veel surem rõõm olli Lenul, kui ta nüüd näggi, et Turri ilma sūuta olnud ja sedda hábbi nimme ilma sūuta kandnud. Wannamees mõttis omma tubbakatosi ja läks wallamaeasse ja tahtis seal jálle heaks tehha, mis Turri ilma sūta kannud.

Kui Ado wallamaeasse sai, ollid teised kõik jubba foos ja iggamees watis mõderite Turri, kui ühhe sure kelmi peale. Turri seisis eemalt ja tahtis ette astuda, ennast selletada ja passi palluda. Ka mõtles iggamees: „Saab nahha, mis tallitaja temmale ütleb?“

Kui tallitaja Turrit näggi, tõusis temma üles, mõttis tosi taaskust välja, langes Turri kaela ja ütles: „Wadake minno sõbrad! siin on mo kaddund toos ja Turri on seit ilma sūta!“ ning rákis sedda leidmisest üles ja palus kõiki neid, kes sel õhtul kui toos kaddu-

nud, tänna jálle omma jurest läbbi tulla, kui ka Turrit, enne kui fojo lähhárav, seit ta tahtis ühte iggamest leppitust tehha.

Õhto pole tuštid mõderad jálle folko, roog kanti laua peale, viina ja õlut anti ka. Kõik istusid laua jure ja Turri ja Leni üles otsa, kui kõige ausama paika. Wanna isja Ado tõusis üles, mõttis õlle-kanno kätte ja ütles: „Siin näete, minno sõbrad! ühte noort pari, kedda ma tänna abbiello wästo kihlan, seit Turri jáab müsle wäimehheks ja pojaks, ja yenda on temma laimamine otsas, seit ma tunnen tedda lapsest sadik ja ei ole ial temmasti santi nainud egga temma suust tühja kiitust egga kaddeduse jutto kuulnud, ja pean tedda paljo kallimaks ja armsamaks, kui neid, kes omma warra ja tarkusega endid kiitwad ja agga wannematte warra peale uhted on ja iggal pool teiste silmas pinda námad ja ommas silmas palki ei ná!“

Nüüd läksid noordemeeste silmad lahti ja ni mitto fratissid pead, et Turri Lenut olli